

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/131/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118241059
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:6118241059.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : CREDITEXPRESS Slovensko s.r.o., so sídlom Záhradnícka 4882/46, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 974 141, zastúpeného JUDr. Ludmilou Jurčovou, advokátkou, so sídlom Michalská 9, 811 01 Bratislava, proti žalovanému : Z. G., G.. XX.XX.XXXX, E. K. C. XXXX/X, XXX XX C., E. Č. J. O. A. Q. J., Z. M. XX, XXX XX C., o zaplatenie 14.964,53 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu proti žalovanému Z. G. z a m i e t a .
- II. Náhradu trov konania žalovanému Z. G. n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní začatom podľa zákona č.307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „žaloba“) proti žalovaným 1./ K. G., G..XX.XX.XXXX Q. 2./ Z. G., G..XX.XX.XXXX v ktorom žiadal, aby súd týmto žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 14.964,53 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 14.964,53 eur od 21.3.2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že žalovaní uzavreli dňa 22.07.2013 so Slovenskou sporiteľňou, a.s., so sídlom Suché Mýto 4, 816 07 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len pôvodný veriteľ) v zmysle § 497 až § 507 Obchodného zákonníka a ustanovení zákona č.129/2010 Z.z. zmluvu o splátkovom úvere č.XXXXXXXXXX, neoddeliteľnou súčasťou ktorej boli Všeobecné obchodné podmienky a Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a na základe ktorej poskytol im pôvodný veriteľ finančné prostriedky vo výške 17.000,-eur s tým, že úver sa zaviazali splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 249,91 eur so splatnosťou k 15. dňu v mesiaci. Tvrdil, že úver žalovaní načerpali dňa 22.07.2013, prvá jeho splátka bola splatná dňa 15.09.2013, pričom podľa článku I. zmluvy o úvere boli povinní za podmienok v nej dohodnutých poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve. Podmienky splácania úveru žalovaní podľa tvrdenia žalobcu nedodržiavali, v októbri 2013 dostali sa do omeškania, uhradili len splátky v sume 2.800,20 eur z ktorých na istinu započítaná bola suma 617,29 eur, pričom poslednú platbu uskutočnili v auguste 2014 kedy uhradili sumu 5,38 eur, do zosplatenia úveru už žiadne platby nevykonali. Žalobca uviedol, že z dôvodu porušenia zmluvných podmienok žalovanými pristúpil pôvodný veriteľ v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka dňa 02.03.2015 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, pričom oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 05.03.2015 boli žalovaní vyzvaní na úhradu pohľadávky žalobcu do 15 dní od doručenia, predmetné oznámenie si neprevzali. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru evidoval veriteľ voči nim pohľadávku v celkovej výške 17.827,40 eur, z čoho dlžná istina bola vo výške 16.382,71 eur. Žalobca

uviedol, že on sa veriteľom pohľadávky stal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č.XXXX/XXXX/CE zo dňa 27.03.2015 s tým, že dlžníkom boli expedované oznámenia o postúpení pohľadávky. Tiež uviedol, že neuplatňuje si nárok z premlčaných splátok, preto nepremlčaný nárok predstavuje sumu 15.384,53 eur a keďže po postúpení pohľadávky uhradili mu žalovaní v splátkach sumu 420,-eur, ním uplatnený nárok predstavuje suma 14.964,53 eur (15.384,53 eur - 420,-eur) ktorá napriek výzve žalobcu zo dňa 30.01.2018 na mimosúdne vysporiadanie daného prípadu nebola uhradená ani z časti.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu o splátkovom úvere, Všeobecné obchodné podmienky, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, históriu transakcií na úvere, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, doručky preukazujúce ich neprevzatie, zmluvu o postúpení pohľadávok, oznámenie o postúpení pohľadávok a predžalobné výzvy.

4. Po výzve upomínacieho súdu na opravu žaloby čo do sadzby úroku z omeškania žalobca oznámil, že žiada žalovaným uložiť povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 14.964,53 eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 14.964,53 eur od 21.03.2015 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania. V zmysle § 8 ods.1 veta druhá zákona o upomínacom konaní tak platí, že vo zvyšnej časti vzal žalobca návrh späť a konanie sa v tejto časti zastavilo. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 13.03.2018 vo veci platobný rozkaz, ktorý sa žalovanému v 2./ rade Z. G. nepodarilo doručiť do vlastných rúk a nakoľko žalobca po výzve súdu navrhol v súlade s § 10 zákona o upomínacom konaní pokračovanie v konaní proti žalovanému v 2./ rade na súde príslušnom podľa Civilného sporového poriadku, Okresný súd Banská Bystrica dňa 24.07.2018 postúpil vec podľa § 10 ods.3 uvedeného zákona na prejednanie tunajšiemu súdu s oznámením, že platobný rozkaz je voči žalovanej v 1./ rade právoplatný. Na tunajšom súde konanie je vedené pod spisovou značkou 10Csp/131/2018, pričom vzhľadom na oznámenie upomínacieho súdu o právoplatnosti platobného rozkazu voči žalovanej K. G. tunajší súd ďalej konal ako so žalovaným už len s Z. G., voči ktorému nedoručený platobný rozkaz sa zo zákona (§ 10 ods.3 zák. o upomínacom konaní) zrušil. Preto tam kde sa v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozsudku uvádza „žalovaný“, myslí sa tým už len žalovaný Z. G..

5. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu spolu s prílohami a výzvou vyjadriť sa k nej bola do vlastných rúk doručená dňa 24.01.2019 písomne nevyjadril.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa žalovaný napriek riadnemu a včasnému predvolaniu doručenému mu dňa 08.08.2019 nedostavil. Neúčast' na pojednávaní neospravedlnil, o jeho odročenie nežiadal. Na pojednávanie sa nedostavil ani predvolaný právny zástupca žalobcu, ktorý neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil, o jeho odročenie nežiadal. V súlade s ust. § 180 CSP súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti strán sporu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, s obsahom žalobcom predložených listinných dôkazov, a to Zmluvy o splátkovom úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa 22.07.2013 s prílohou, s obsahom Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 05.03.2015 s dokladom o doručovaní, s obsahom Obchodných podmienok a Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne účinných od 01.08.2002, s obsahom Zmluvy o postúpení pohľadávok č.XXXX/XXXX/CE zo dňa 27.03.2015 s prílohou č.1, s obsahom Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07.04.2015, s obsahom histórie transakcií na úvere, predžalobnej upomienky - posledného pokusu o zmier zo dňa 30.01.2018 a zistil tento skutkový stav:

8. Dňa 22.07.2013 dlžníci K. G. Q. Z. G. uzavreli v C. so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 17.000,-eur dlžníkom. Tí sa zaviazali splatiť tento úver v 120 mesačných splátkach vo výške 249,91 eura splatných k 15. dňu kalendárneho mesiaca, so splatnosťou poslednej splátky dňa 15.08.2023, a to inkasom z inkasného účtu. Celková čiastka spojená s úverom mala byť podľa zmluvy vo výške 28.990,97 eur, pri RPMN 12,19 % a úrokovej sadzbe 11,40 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 7,34 %. V článku I bod 10 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená okrem iného postúpiť pohľadávku. V článku III zmluvy označenom ako Záverečné ustanovenia v bode 3 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky

určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

9. Žalobca v spore tvrdil, že ku dňu 02.03.2015 pôvodný veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 05.03.2015 (čl. 6 spisu) spolu s dokladom o doručovaní. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlžníkovi oznámil, že vzhľadom na porušenie v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 02.03.2015 a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 17.827,40 eur najneskôr do 15 dní.

10. Podľa bodu 18.14. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (čl. 8 až 20 spisu) klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

11. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2015 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súdu predložil spolu so žalobou (čl. 21-25) a ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č.1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou predložil súdu aj časť jej prílohy č.1 kde pod číslom 1653 sú údaje týkajúce sa pohľadávky z danej zmluvy voči dlžníkom a tiež predložil dlžníkom adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 07.04.2015 o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 27.03.2015 na žalobcu (čl. 40 a 41). Na strane 4 žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok sa v článku IV označenom ako „Vyhlásenia zmluvných strán“ v bode 4.2 písm. d) nachádza vyhlásenie v zmysle ktorého Postupca výslovne potvrdzuje, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách.

12. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol postúpením, pričom na dôkaz predložil zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2015 a oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07.04.2015.

13. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

14. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné,

než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je procesným nedostatkom žaloby ktorý by o nej bránil konať a rozhodnúť, alebo ktorý by súd mal odstraňovať vyzývaním žalobcu na jej preukázanie. Nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nie je vadou žaloby ale neunesením dôkazného bremena potrebného pre úspech v spore, preto ak by súd žalobcu (tu zastúpeného advokátom) vyzýval na jej preukázanie, išlo by o napomáhanie strane sporu k úspechu, čo by bolo porušením nestrannosti súdu a rovnosti strán. Preto bolo na žalobcovi ako tvrdenému postupníkovi pohľadávky aby spolu so žalobou predložil dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie v spore, čo sa nestalo.

15. Ako už bolo opakovane uvedené, veriteľom, s ktorým žalovaný vstúpil do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.07.2013 (nie je sporné, že šlo o spotrebiteľský úver, úver je aj priamo označený ako spotrebný úver na čokoľvek, súčasťou zmluvy sú štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a aj žalobca v žalobe uviedol, že šlo o spotrebiteľský úver) bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 27.03.2015 § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

17. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods.1 a 2 účinná už v čase keď malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (27.03.2015) jasne stanovovala, že postúpiť nemožno pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods.1 a 2 v spojení s § 3 ods.1 a 2 a § 5 písm.b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods.8 (pôvodne § 92 ods.7) striktné reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nesplatených pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov), a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku

bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktno upravených zákonných podmienok. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods.8 slúžia práve na ochranu klienta a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnástá časť) má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

18. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods.3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods.1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods.1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods.4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (22.07.2013) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve sa považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožiteľnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Odchylné dojednanie strán o postúpení pohľadávky vo Všeobecných obchodných podmienkach je preto podľa názoru súdu neprijateľné a neplatné.

19. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods.8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. V súvislosti so svojim názorom, že ust. § 92 ods.8 zákona o bankách normuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

21. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

22. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

23. S poukazom na vyššie uvedené žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené, lebo žalobca vôbec nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách. Jednak totiž nepreukázal že išlo o pohľadávku splatnú, nakoľko nepreukázal dodržanie zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka účinného k 02.03.2015, kedy malo k vyhláseniu predčasnej splatnosti dôjsť. Bez ohľadu na uvedené súd uvádza, že aj keby bolo preukázané dodržanie zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a keby ho bolo možné považovať za platné (čo nebolo), na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu by to v tu súdnej veci nič nezmenilo, nakoľko jediná súdu žalobcom predložená výzva zo dňa 05.03.2015 nepreukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky. Od tejto jedinej tvrdenej výzvy zo dňa 05.03.2015 do dňa postúpenia pohľadávky (27.03.2015) neprešlo 90 dní, preto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

24. Podľa zmluvy o úvere zo dňa XX.XX.XXXX úver poskytnutý bankou žalovanému mal byť splácaný v 120 mesačných splátkach z ktorých posledná hradená mala byť dňa 15.08.2023, čo bol deň konečnej splatnosti úveru. Ak teda postúpenie pohľadávky banky zo zmluvy o úvere malo nastať na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2015, tak potom vo vzťahu k prieskumu, či vôbec k uvedenému dňu bola pohľadávka voči žalovanému postupiteľná, keď konečná splatnosť úveru bola až dňa 15.08.2023, je zrejmé, že dané postúpenie pohľadávky voči žalovanému mohlo by byť platné, len keby skutočne úver bol platne predčasne zosplatený, čo ale žalobcom preukázané nebolo.

25. Ako už bolo uvedené, v súdnej veci sa jednalo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa v zmysle tejto zmluvy malo uskutočniť v splátkach, preto ak veriteľ chcel žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, bol povinný postupovať podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného v tom čase. Podľa tohto zákonného ustanovenia, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20150101>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd musí skonštatovať, že žalobca nepreukázal dodržanie týchto podmienok, ktoré v zmysle predmetného ustanovenia zákona bolo treba splniť, aby bolo možné žiadať predčasné splatenie úveru. Žalobca predložil súdu len výzvu na splatenie celého úveru s príslušenstvom zo dňa 05.03.2015, teda samotné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, no nepredložil súdu žiaden dôkaz, žeby veriteľ - banka predtým preukázateľne upozornil spotrebiteľa (žalovaného) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Žalobca teda nepredložil (ani neoznačil) žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, žeby veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. skutočne upozornil žalovaného na možnosť predčasného zosplatenia úveru, kedy sa tak malo stať a že také upozornenie skutočne bolo žalovanému doručené (či aspoň doručované) do sféry jeho dispozície.

26. Dôsledkom nesplnenia povinností veriteľa uloženej mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu a keďže zákonnou podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky je, aby išlo o pohľadávku, alebo jej časť, ktorá už je splatnou, treba uzavrieť, že splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky tu preukázané nebolo (viď aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.5.2018 sp.zn.3Co/19/2018).

27. V danom prípade teda žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru bankou a preto nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách.

28. Ďalej pokiaľ ide o výzvu v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách, tak dôkazné bremeno k danej výzve možno uniesť jedine predložením výzvy spolu s dôkazom o jej skutočnom doručení, či aspoň doručovaní dlžníkovi bez ktorého jej samotné vyhotovenie nepostačuje. Tu bola predložená a teda preukázaná existencia len jedinej výzvy pred postúpením pohľadávky, a to zo dňa 05.03.2015 kedy malo byť oznámené dlžníkom vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Preto ani v prípade, žeby bola preukázaná platnosť predčasného zosplatenia úveru (čo ako už bolo uvedené nebola) na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu by to v tu súdnej veci nič nezmenilo, nakoľko výzva

zo dňa 05.03.2015 nepreukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky. Od tejto výzvy zo dňa 05.03.2015 do dňa postúpenia pohľadávky (27.03.2015) neprešlo 90 dní, žiadna iná výzva pred postúpením pohľadávky preukázaná, ani tvrdená nebola, preto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

29. Súdu z jeho činnosti je známy aj taký názor veriteľov, že zo zákona nevyplýva podmienka uplynutia 90 dní kalendárnych dní medzi výzvou a samotným postúpením pohľadávky. Tento názor však súd nezdiera. Nepodporuje ho nielen logika a účel danej zákonnej úpravy, ale ani jej výslovné gramatické zákonné vyjadrenie. Kľúčové sú tu z hľadiska ich vyjadrenia a celého kontextu prvé dve vety § 92 ods.8 zákona o bankách, ktoré treba vnímať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Prvá veta jasne hovorí, že Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Druhá veta hovorí, že Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

30. Za danej dikcie zákona podľa názoru súdu logicky neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že postupnosť daných krokov musí byť taká, že pri omeškaní klienta ako prvý krok najskôr musí byť písomná výzva banky, a až po nasledujúcom nepretržitom 90 dňovom omeškaní klienta (druhý krok), ktoré po nej nasleduje je možné platné postúpenie pohľadávky. Slovíčko „napriek“ by v danom kontexte inak nedávalo zmysel, čo jasne potvrdzuje druhá veta predmetného zákonného ustanovenia, ktorá len podporuje záver o tom, že účelom zákona bolo po výzve banky poskytnúť klientovi 90 dňovú ochrannú lehotu, v rámci ktorej môže zvrátiť cesiu pohľadávky banky tým, že ešte pred postúpením uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva s výnimkou prípadu, kedy by šlo o tak povediac „notorického neplatiča“ ktorého omeškanie by v súhrne presiahlo jeden rok (§ 92 ods.8 veta druhá, časť za bodkočiarkou).

31. Ak by zákonodarca daným vyjadrením v § 92 ods.8 zákona o bankách (v prvej vete) nezamýšľal poskytnutie 90 dňovej ochrannej lehoty klientovi banky na zvrátenie postúpenia pohľadávky, potom by druhá veta predmetného ustanovenia (a to tak jej časť pred bodkočiarkou ako aj za ňou) nedávala zmysel, nakoľko v druhej vete sa jasne hovorí že právo postúpiť pohľadávku banka nemá ak klient ešte pred postúpením svoj záväzok celkom uhradí okrem prípadu, kedy by súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, kedy by už ani danou úhradou postúpenie pohľadávky zvrátiť nemohol. To, že dané ustanovenie limituje právo banky postúpiť pohľadávku určitou lehotou je absolútne zrejmé, keďže po výzve banky je klientovi daná možnosť ešte pred postúpením záväzok celkom uhradiť. Je tu teda daná lehota „do postúpenia“, ktorej začiatok sa odvíja práve od výzvy banky. Ak by potom platil názor že nie je potrebné zachovanie 90 dňovej lehoty, tak by bolo v podstate na voľnom uvážení banky, či po danej „výzve“ v zmysle prvej vety poskytne na plnenie omeškaného záväzku s príslušenstvom klientovi lehotu len 1 deň alebo 90 dní, čo okrem toho, že by to bolo absolútne netransparentné a vo vzťahu ku klientom absolútne nepredvídateľné, zjavne by ani nenapĺňalo predstavu zákonodarcu, ktorý jasne stanovil, že ak „napriek“, teda aj po písomnej výzve banky je klient aj tak 90 kalendárnych dní v omeškaní, je možné postúpenie pohľadávky s výnimkou prípadu, ak klient ešte pred postúpením, teda práve rámci uvedenej 90 dňovej lehoty svoj záväzok celkom uhradí.

32. Aj aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2018 sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom opätovne bola odmietnutá argumentácia, že § 92 ods.8 zákona o bankách nenormuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky podľa názoru súdu jasne potvrdzuje podmienku zachovania 90 dňovej lehoty medzi „výzvou“ a postúpením, nakoľko je v ňom jasne uvedené (viď bod 21 jeho odôvodnenia) že, cit „ Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky

musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods.8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.“

33. V súvislosti s podmienkou zachovania uvedenej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením súd do pozornosti dáva aj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.11Co/107/2017, najmä bod 18 jeho odôvodnenia.

34. V danom prípade žalobca tvrdil a predložil len písomnú výzvu zo dňa 05.03.2015 od ktorej do dňa 27.03.2015, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky neuplynula lehota 90 dní, preto toto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

35. Súd vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že v danej situácii vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu je bezpredmetné prehlásenie v článku IV. bod 4.2 písm. d) Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2015, v zmysle ktorého mal postupca potvrdiť, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods.8 zákona o bankách. I keď nemožno vylúčiť, že všetky ostatné pohľadávky postupované uvedenou zmluvou tieto predpoklady spĺňali, pohľadávka voči žalovanému ich z dôvodov už uvedených (1./ nepreukázanie zákonných podmienok pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a 2./ nepreukázanie výzvy od ktorej by bola zachovaná ochranná zákonná 90 dňová lehota medzi výzvou banky a samotným postúpením) nespĺňa.

36. Čo sa týka predložených oznámení postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 07.04.2015 dlžníkom o postúpení pohľadávky, k tomu súd uvádza nasledovné. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods. 8 zák. o bankách. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v už spomínanom rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplyva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

37. Súdu sú známe aj názory podporené niektorými autormi (JUDr. Kristián Csach, PhD, LL.M publikované v časopise Súkromné právo č.1/2015) podľa ktorých ust. § 92 ods.8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou postupníka pohľadávky a že táto úprava by sa mala týkať len problematiky bankového tajomstva. S týmito názormi sa však súd nestotožňuje a z dôvodov ktoré už uviedol nemá žiadne pochybnosti o tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré nevyhnutne musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky a že týmito pravidlami sú odchylné od všeobecných pravidiel v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Koniec koncov, úplne jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností to aktuálne judikoval aj Najvyšší súd SR v už spomenutých rozsudkoch sp.zn.7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017. K prípadnej argumentácii, že zákon o spotrebiteľských úveroch ohľadom problematiky postúpenia pohľadávky poukazuje na občiansky zákonník a nie na § 92 ods.8 zákona o bankách súd uvádza, že je treba si uvedomiť, že zákon o spotrebiteľských úveroch dopadá na všetkých poskytovateľov spotrebiteľských úverov, pričom nie každý z nich je bankou, preto ani tento argument neobstojí.

38. Ani neplnenie povinností žalovaného, ktorý podľa tvrdenia žalobcu na úver vo výške 17.000,- eur uhradil spolu so svojim spoludlžníkom do 05.03.2015 len 2.800,20 eur a potom už len 420,- eur nič nemení na tom, že súd musel prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámeč,

zákonný postup a ani nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi - spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách tu ide na ľarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok žalovaného z pôvodnej zmluvy o úvere, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

39. Pokiaľ ide o posúdenie veci upomínacím súdom a vydaný platobný rozkaz, ktorý voči dlžníkovi K. G. je podľa oznámenia upomínacieho súdu právoplatný, uvedené nič nemenilo na povinnosti tunajšieho súdu preskúmať ex offa zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky. Rozhodnutie upomínacieho súdu nie je pre tunajší súd nijako záväzné a absolútne ho nezbavuje povinnosti preskúmať vo vzťahu k nároku voči tu žalovanému aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Pre naplnenie princípu právnej istoty v právnom štáte je v článku 2 ods.2 základných princíпов CSP poukázané na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pričom aktuálne najvyššia súdna autorita všeobecného súdnictva v Slovenskej republike (Najvyšší súd SR) zaujala k danej otázke v rozsudkoch 7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017 jednoznačné a rovnaké stanovisko, z akého vychádzal aj súd v tu prejednávanom spore a síce že podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). S poukazom na článok 2 základných princíпов Civilného sporového poriadku súd uvádza, že v okolnostiach tu súdeného sporu nenašiel žiadne relevantné a presvedčivé argumenty pre odklon od uvedených záverov Najvyššieho súdu SR s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje. Koniec koncov, ani pre žalobcu už taký právny názor nemôže byť nový, či prekvapivý, súd tu poukazuje napr. na rozhodnutie Okresného súdu Svidník sp.zn.7Csp/50/2017 ktoré žalobcovi už musí byť známe, keďže aj v danom spore bol žalobcom.

40. Pre úplnosť súd uvádza, že do ustálenia danej otázky prostredníctvom už spomenutých rozhodnutí Najvyššieho súdu existovali v dovtedajšej súdnej praxi nižších súdov aj opačné názory, ktoré boli prevažne založené na dvoch základných argumentoch, a síce existencii osobitnej dohody v zmluve, resp. vo všeobecných obchodných podmienkach banky umožňujúcej takéto postúpenie pohľadávky banky a na preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu.

41. V tejto súvislosti však súd je toho názoru, že neobstojí argumentácia o „dohode“ umožňujúcej postúpenie pohľadávky odchyľne od podmienok § 92 ods.8 zákona o bankách, akou tu má byť dojednanie v bode 18.14 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (keďže článok I bod 10 samotnej zmluvy len všeobecne hovorí o práve postúpiť pohľadávku, a teda tam nejde o dohodu o odchylnom dojednaní podmienok postúpenia). Dohoda s takými zásadnými následkami, akými by malo byť obídienie striktného zákonného rámca postúpenia bankových pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom na ochranu ktorého dané ustanovenia práve slúžia, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžník zjavne nemal možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako je tu bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

42. Aj v množstve iných rozhodnutí krajských súdov bola táto dohoda označená za neprijateľnú a neplatnú s čím sa súd stotožňuje (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.11Co/107/2017, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.18Co/33/2018 či Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.6Co/463/2017).

43. Ani argumentácia o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu tu podľa názoru súdu neobstoí, lebo v danej veci ide o jasné porušenie zákonných podmienok kde iný výklad ako je výklad so záverom o neplatnosti postúpenia pohľadávky nie je možný. Priorita výkladu, ktorá nezakladá neplatnosť zmluvy pred výkladom, ktorý ju zakladá je možná len ak sú možné obidva výklady, čo ale nie je tento prípad. Navyše treba si uvedomiť, že postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt nie je právnym vzťahom, ktorý by sa dotýkal len postupcu a postupníka, ale priamo sa dotýka tretej osoby - klienta banky, ktorý nie je stranou zmluvy o postúpení pohľadávky a práve preto zákonodarca prijal právne normy na jeho ochranu pri postúpení bankovej pohľadávky. Preto teória o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu aplikovateľná predovšetkým v priamych vzájomných vzťahoch zmluvných strán nemôže zhojiť zjavné porušenie zákona slúžiace na ochranu tretej strany- klienta banky-spotrebiteľa. Ide tu o tak zásadné nedostatky v citlivej sfére poskytovania bankových úverov pri ich postúpení na nebankový subjekt mimo bankového dohľadu, že vzhľadom na logiku, účel a význam právnej úpravy v § 92 ods.8 zákona o bankách nie je možné nerešpektovať tam predpísané zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky.

44. Súd sa pri svojej činnosti stretol už aj s takým názorom žalobcov/veriteľov/postupníkov v prospech platnosti postúpenia bankovej pohľadávky, že v § 92 ods.8 zákona o bankách je výnimka v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok. Tento názor ale podľa názoru súdu nemá oporu v zákonnom znení § 92 ods.8 zákona o bankách, lebo z toho je zrejmé, že výnimka v druhej vete za bodkočiarkou podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok (druhá časť druhej vety § 92 ods. 8) sa vzťahuje len k prvej časti tejto druhej vety, teda len k prípadu, keď by notorický neplatič, ktorý meškal so splácaním viac ako rok sa chcel vyhnúť postúpeniu úhradou na poslednú chvíľu (prvá časť druhej vety) ale nijako nesúvisí s prvou vetou § 92 ods.8 upravujúcou ochrannú 90 dňovú lehotu ako jeden zo zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky. Koniec koncov, aj uvedený záver našiel aktuálne potvrdenie v už spomenutých rozsudkoch Najvyššieho súdu SR sp. Zn.7Cdo/26/2017 a 1Cdo/147/2017.

45. V súvislosti s rešpektovaním princípu právnej istoty v právnom štáte súd uvádza, že okrem už spomenutých rozsudkov Najvyššieho súdu SR aj v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods.8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.4Co/145/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17Co/139/2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.6Co/46/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/254/2016, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.17Co/899/2015 a 13Co/204/2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/493/2015 či Krajského súdu v Bratislave sp.zn.10Co/406/2015.

46. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18.1.2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (17Co/139/2017, 14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

47. Aj z verejne dostupných rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vyplýva, že prevažujúci názor senátov tohto súdu je taký, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky inému subjektu ako banke, ktorými sú podľa § 92 ods.8 Zákona o bankách postúpenie splatnej pohľadávky, s ktorej plnením je spotrebiteľ nepretržite v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní a túto ani napriek písomnej výzve v tejto lehote nesplnil, a od 23.12.2015 aj zákaz postúpenia bankovej pohľadávky vybraným subjektom podľa § 17 Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách poskytovaných spotrebiteľom (zákon č. 438/2015 Z. z.) predstavujú k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenia (lex specialis), ktorých cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky na subjekt mimo sféru kontrolovanú dohľadovým

orgánom. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

48. Súd z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že jednalo sa tu v prípade postúpenia pohľadávky z banky na žalobcu o absolútne neplatný právny úkon. S poukazom na všetko uvedené preto súd žalobu žalobcu proti Z. G. v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitimitáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky, na čo súd musel prihliadnuť ex offio.

49. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným plný úspech v spore mal žalovaný Z., keďže žaloba voči nemu bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania mu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah , v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.